

C-719/19. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2019. szeptember 30.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Raad van State (Hollandia)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2019. szeptember 25.

Felperes:

FS

Alperes: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**Az alapeljárás tárgya**

Az alapeljárás egy olyan külföldi személyt érint, aki uniós polgár, és aki állítása szerint önként teljesítette a Hollandia által elfogadott, a 2004/38 irányelv 15. cikke értelmében vett kiutasítási határozatot. E külföldi személy a Hollandiából történő kiutazása után ismét beutazott ezen országba, és ezt követően – bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt bekövetkezett őrizetbe vétele után – elrendelték vele szemben a külföldi személyekkel szemben alkalmazható fogva tartást. A külföldi személy véleménye szerint ez jogellenes volt, mivel ezen irányelv 6. cikke szerint e személy ismét jogosult volt Hollandiában tartózkodni. Az elsőfokú bíróság azonban a külföldi személy által indított keresetet mint megalapozatlant elutasította. Ezt követően a külföldi személy fellebbezést nyújtott be a kérdést előterjesztő bíróság előtt.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Az EUMSZ 267. cikk szerinti jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya az a kérdés, hogy mennyi ideig maradnak fenn a 2004/38 irányelv 15. cikke szerinti kiutasítási határozat joghatásai a fogadó tagállamból történő önkéntes kiutazást vagy a kiutasítást követően, és mennyi ideig kell a külföldi személynek

ténylegesen Hollandia területén kívül tartózkodnia, mielőtt ezen irányelv 5. és 6. cikke szerint ismét beutazhat (a beutazás joga és a tartózkodás joga három hónapig).

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. kérdés:

Úgy kell-e értelmezni az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2004. L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.; helyesbítés: HL 2009. L 274., 47. o.) 15. cikkének (1) bekezdését, hogy az e rendelkezés szerint elfogadott, valamely uniós polgárnak a fogadó tagállam területéről való kiutasítására vonatkozó határozat végrehajtottnak minősül, és nem fejt ki további joghatásokat, amint ezen uniós polgár – az e határozatban az önkéntes kiutazásra megállapított határidőn belül – bizonyíthatóan elhagyta a fogadó tagállam területét?

2. kérdés:

Az 1. kérdésre adandó igenlő válasz esetén: A fogadó tagállamba történő azonnali visszatérés esetén megilleti-e ezen uniós polgárt a 2004/38/EK irányelv 6. cikkének (1) bekezdésében előírt, három hónapig terjedő tartózkodás joga, vagy a fogadó tagállam új kiutasítási határozatot fogadhat el annak megakadályozása céljából, hogy az uniós polgár minden alkalommal egy rövid időtartamra beutazzon a fogadó tagállamba?

3. kérdés:

Az 1. kérdésre adandó nemleges válasz esetén: Ebben az esetben az uniós polgárnak egy bizonyos ideig a fogadó tagállam területén kívül kell-e tartózkodnia, és milyen időtartamról van szó?

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: 2004/38 irányelv) 1. cikkének a) pontja, 2. cikkének (1) bekezdése, 3. cikkének

(1) bekezdése, 5. cikkének (1) és (4) bekezdése, 6. cikkének (1) bekezdése, 7. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontja, c) pontjának első és második francia bekezdése, 14. cikkének (1) és (2) bekezdése, (4) bekezdésének a) és b) pontja és 15. cikke

A Bíróság 2014. március 12-i O. & B. ítélete (C-456/12, EU:C:2014:135) és 2019. szeptember 10-i Chenchooliah ítélete (C-94/18, EU:C:2019:693)

A hivatkozott nemzeti rendelkezések

A Vreemdelingenwet 2000 (a külföldiek jogállásáról szóló 2000. évi törvény, a továbbiakban: 2000. évi Vw) 1. cikkének 1. pontja, 8. cikkének e) pontja, 50. cikkének (1) és (3) bekezdése, 59. cikke (1) bekezdésének a) pontja, 61. cikkének (1) bekezdése, 62. cikkének (1) bekezdése, 63. cikkének (1) bekezdése, 72. cikkének (3) bekezdése, 106. cikkének (1) és (2) bekezdése, valamint 112. cikke

A Vreemdelingenbesluit 2000 (a külföldiek jogállásáról szóló 2000. évi rendelet) 8.7., 8.8., 8.11., 8.12. és 8.16. pontja

A tényállás és az alapeljárás rövid ismertetése

- 1 A külföldi FS 2017. november 9. óta van nyilvántartva Hollandiában. Hollandiai tartózkodása alatt rendszeresen rendőrségi nyomozás folyt ellene különböző bűncselekmények miatt. Ezenkívül a Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (igazságügyi és biztonsági államtitkár, Hollandia, a továbbiakban: Staatssecretaris) a 2018. június 1-jei határozatával megállapította, hogy FS már nem felel meg a három hónapot meghaladó jogszerű tartózkodásra vonatkozóan a 2004/38 irányelv 7. cikkében előírt feltételeknek.
- 2 A külföldi személy által e határozat ellen benyújtott fellebbezést a Staatssecretaris a 2018. szeptember 25-i határozatával elutasította, minek során négy hetes határidőt állapított meg az önkéntes kiutazásra, valamint a határozat nem teljesítése esetére kilátásba helyezte a külföldi személy kiutasítását.
- 3 FS bizonyította, hogy mindenképpen elhagyta Hollandiát 2018. október 23. előtt vagy ezen a napon, mivel ekkor bolti lopás elkövetésének gyanúja miatt őrizetbe vették Németországban.
- 4 FS azt is előadta, hogy 2018. november 21-én beutazott Hollandiába, mivel idézés alapján 2018. november 23-án meg kellett jelennie a bíróságon. 2018. november 22-én FS-t Hollandiában bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt őrizetbe vették, és 2018. november 23-án a Staatssecretaris elrendelte vele szemben a külföldi személyekkel szemben alkalmazható fogva tartást. A 2000. évi Vw 59. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti e fogva tartást azon külföldi személyekkel szemben írták elő, akik jogellenesen tartózkodnak Hollandiában, és

e fogva tartás célja, hogy e külföldi személyeket kiutasítsák a származási országukba, FS esetében Lengyelországba.

- 5 A Staatssecretaris álláspontja szerint a fogva tartás annak veszélye miatt volt szükséges, hogy FS kivonhatja magát a felügyelet alól, valamint a kiutazás vagy a visszairányítás előkészítése alól, illetve, hogy akadályozhatja ezt az előkészítést.
- 6 FS keresetet indított a fogva tartás ellen, amely keresetet a rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen (a Groningenben eljáró hágai bíróság, Hollandia) 2018. december 7-én mint megalapozatlant elutasította.
- 7 A rechtbank (bíróság) kifejtette, hogy a Staatssecretaris a 2018. november 23-i határozatában jogosan vette alapul azt a körülményt, hogy FS korábban olyan határozatot kapott, amelyből az következik, hogy el kell hagynia Hollandiát, és hogy nem utazott ki önként az abban megállapított határidőn belül. Nem nyert bizonyítást, hogy FS kiutazott Hollandiából, ami igazolja az 5. pontban említett veszély feltételezését. E határozat keretében a kártérítés iránti kérelmet is elutasították. E határozat ellen FS fellebbezést terjesztett elő.
- 8 2018. december 18-án FS jogorvoslati kérelmet terjesztett elő a tervezett, Lengyelországba történő kiutasítás ellen, és kérte a kiutasítás megtiltását a rechtbank Den Haag (hágai bíróság) voorzieningenrechtere (ideiglenes intézkedésről határozó bíró, Hollandia) előtt. E kérelemnek helyt adtak.
- 9 E határozat alapján a Staatssecretaris 2018. december 20-án hatályon kívül helyezte a külföldi személlyel szemben elrendelt fogva tartást. Ezen időpontot követően FS-t még két alkalommal őrizetbe vették.

Az alapeljárásban részt vevő felek főbb érvei

- 10 FS arra hivatkozik, hogy a rechtbank (bíróság) tévesen indokolta a 2018. december 7-i határozatát, mivel FS bizonyította, hogy a Staatssecretaris által az önkéntes kiutazásra megállapított négy hetes határidőn belül elhagyta Hollandiát. Ebből az következik, hogy jogellenesen rendelték el a fogva tartását, mivel a 2004/38 irányelv 6. cikke alapján ismét jogosult volt Hollandiában tartózkodni.
- 11 A Staatssecretaris előadja, hogy a külföldi személy ténylegesen bizonyította, hogy a 2018. szeptember 25-i határozattal megállapított határidőn belül elhagyta Hollandiát. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a Németországba történő kiutazásával e határozat – ideértve az e személyt érintő kiutazási kötelezettséget – joghatásai a továbbiakban nem állnak fenn. A határozat csak akkor nem fejt ki további joghatást, ha FS a Bíróság 2014. március 12-i O. & B. ítélete (C-456/12, EU:C:2014:135, 53. és 56. pont) értelmében a 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének alapján és annak betartásával Németországban telepedett le, következésképpen az ezen államban való tartózkodását egy bizonyos időtartam jellemzi, azaz három hónapot meghaladó tartózkodásnak kell fennállnia. Nem ez a helyzet. Csak az O. & B. ítélet ilyen megfelelő alkalmazásával lehet

megakadályozni a visszaéléseket. Ellenkező esetben a külföldi személy csupán egy napos németországi tartózkodással meghiúsíthatja a 2018. szeptember 25-i határozat jogkövetkezményeit, és ilyen módon ismét jogszerűen beutazhat Hollandiába, és ott jogszerűen tartózkodhat.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem indokolásának rövid ismertetése

- 12 Az állandó nemzeti ítélkezési gyakorlat szerint vizsgálható, hogy a fogva tartása elrendelésének időpontjában megillette-e FS-t az uniós jog szerint deklaratív tartózkodási jog, következésképpen a fogva tartása jogellenes volt-e, és FS jogosult-e kártérítésre.
- 13 A 2018. szeptember 25-i határozat a 2004/38 irányelv 15. cikke értelmében vett határozat (lásd: 2019. szeptember 10-i Chenchooliah ítélet, C-94/18, EU:C:2019:693, 70–74. pont), és azt nem közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi alapon fogadták el. Ez a határozat kiutazási kötelezettséget tartalmaz, és kilátásba helyezték a kiutasítást, ha FS nem hagyja el az országot az előírt kiutazási határidő lejártát követően.
- 14 A 2004/38 irányelv 15. cikke nem rendelkezik arról, hogy a kiutasítási határozat végrehajtottnak minősül-e, és nem fejt-e ki további joghatást, amint az uniós polgár önként kiutazik vagy e személyt kiutasítják. Felmerül a kérdés, hogy ez a határozat – a Staatssecretaris álláspontjával egyezően – egy bizonyos ideig fejt-e ki joghatást.
- 15 Az e kérdésre adandó válasz annak megállapítása céljából fontos, hogy FS – a megtörtént kiutazást vagy kiutasítást követően – mikor utazhat be ismét a fogadó tagállamba. Két forgatókönyv képzelhető el, nevezetesen egyfelől, hogy a külföldi személy önkéntes kiutazása vagy e személy kiutasítása alapján a határozat végrehajtottnak minősül, és e határozat ezt követően nem fejt ki további joghatást, másfelől pedig, hogy a határozat joghatásai az önkéntes kiutazást vagy a kiutasítást követően is fennmaradnak.
- 16 Az **első** esetben – amelyben FS-nek a fogadó tagállamból való bizonyított önkéntes kiutazásával a határozat végrehajtottnak minősül, és e határozat ezt követően nem fejt ki további joghatást – FS ugyanazon a napon, amikor a fogadó tagállam területét elhagyta, ismét beutazhat e fogadó tagállamba, és ott tartózkodhat.
- 17 Ebben az esetben ugyanis a 2004/38 irányelv 15. cikke értelmében vett kiutasítási határozat nem fejt ki hatást a külföldi személy ezen irányelv 5. cikkében előírt azon jogára, hogy (ismét) beutazzon e fogadó tagállam területére. Mivel az 5. cikkben szabályozott jog nem választható el a valamely tagállam területén három hónapig való tartózkodásnak a 6. cikkben rögzített jogától, a fogadó tagállam által hozott kiutasítási határozat sem érinti ez utóbbi jogot.

- 18 FS bizonyította, hogy 2018. október 23-án – tehát a megállapított kiutazási határidőn belül – Németországban tartózkodott. A fent ismertetett helyzetben ezért ebben az időpontban vagy ezen időpontot követően a 2004/38 irányelv 5. cikke szerint megillette őt a Hollandiába való beutazás joga. A visszatérését követően ezen irányelv 6. cikke szerint ismét jogszerűen tartózkodhatott Hollandiában, így 2018. november 23-án jogellenesen rendelték el a fogva tartását.
- 19 A **második** esetben a 2004/38 irányelv 15. cikke értelmében vett kiutasítási határozat az önkéntes kiutazást vagy a kiutasítást követően addig fejt ki joghatást, amíg a külföldi személy tagállamának területén vagy az e határozatot hozó fogadó tagállamtól eltérő más tagállam területén bizonyos időtartamú tartózkodás fenn nem áll. Az O. & B. ítélet (C-456/12, EU:C:2014:135) megfelelő alkalmazásával bizonyos időtartamú tartózkodást három hónapot meghaladó tartózkodás esetén lehet feltételezni.
- 20 A kiutasítási határozat e tekintetben hatást gyakorol a 2004/38 irányelv 5. és 6. cikkében rögzített jogokra. Ezek a jogok az e határozatot hozó fogadó tagállammal szemben az önkéntes kiutazást vagy a kiutasítást követő legalább három hónapos időtartam alatt nem gyakorolhatók.
- 21 Ebben az esetben FS az O. & B. ítélet (C-456/12, EU:C:2014:135) megfelelő alkalmazásával csak 2019. január 23-át követően utazhatott be ismét Hollandiába, és 2018. november 23-án nem tartózkodhatott jogszerűen Hollandiában. Ebben az esetben a fogva tartás elrendelése jogszerűen történt.
- 22 A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy nem válaszolható meg egyértelműen az a kérdés, hogy mikor minősül végrehajtottnak a 2004/38 irányelv 15. cikke értelmében vett kiutasítási határozat, és az mikor nem fejt ki további joghatást. A válasz nem állapítható meg sem közvetlenül magából e rendelkezésből, sem ezen irányelv rendszeréből.
- 23 Egyfelől elképzelhető, hogy a 2004/38 irányelv 15. cikkének (3) bekezdéséből az következik, hogy egy tagállam nem kényszeríthet kiutasítási határozattal valamely uniós polgárt arra, hogy a kiutazását, illetve a kiutasítását követően három hónapnál hosszabb ideig e tagállam területén kívül tartózkodjon. Ha nem ez a helyzet, akkor a kiutasítási határozat ténylegesen a határozatot elfogadó tagállamba történő beutazás tilalmának felel meg, ami nem egyeztethető össze a 2004/38 irányelv 15. cikkének (3) bekezdésével (lásd még: Chenchooliah ítélet, C-94/18, EU:C:2019:693, 88. pont).
- 24 Másrészt elképzelhető az is, hogy a kiutasítás célja alapvetően az, hogy a kiutasított személynek a kiutasítási határozatot elfogadó tagállam területén kívül való tartózkodása egy bizonyos ideig tartson. Ez a feltétel nem teljesül, ha az uniós polgár a 2004/38 irányelv 5. cikke szerint ugyanazon a napon, amikor valamely tagállam területét elhagyta vagy e tagállam területéről kiutasították, ismét beutazhat e tagállam területére, és ezen irányelv 6. cikke szerint ott

tartózkodhat. Ez felveti azt a kérdést, hogy ilyen körülmények között mi a célja a 2004/38 irányelv 15. cikke szerint elfogadott kiutasítási határozatnak.

MUNKADOKUMENTUM